

De Leuvense stadssopraan NOÉMIE SCHELLENS houdt van het charmante verleden, maar ook van de onderkant van steden. 'Ik heb dat ook met mensen. De paar vrienden van wie ik het de moeite vind om ook hun donkere, zware kant te kennen, doen er echt toe.' Door Katrien Steyaert, foto Johan Jacobs

Bent u een stadskind?

'Absoluut. Ik ben een echte Leuvenaar en heb altijd in het hart van de stad gewoond. Als kind liep ik te voet naar school en doorkruiste ik trots de stad op mijn ouderwetse, roze, Hollandse fiets.'

'Ik kom uit een grote familie en heb een volle jeugd gehad. De beste vrienden van mijn ouders baatten een cinema uit en wij hadden een ticket voor het leven. Van toen ik een jaar of elf was, gingen mijn moeder en ik bijna elke avond naar de film. Als ik

daar buitenkwam, vond ik de stad extra filmisch.'

Waarin zit de poëzie?

'In de lichtjes 's nachts. In al die levens elkaar zien kruisen. Eigenlijk heeft de stad iets van de zee: af en toe slurpt ze je helemaal op en geeft de massa mensen je energie, maar soms wil je je anoniem laten drijven en alles langs je heen laten gaan. Ik vind dat tof: heel rustig bij jezelf zijn terwijl om je heen alles gonst. Dat *gedetacheerde* doet me denken aan hoe ik als kind in de auto naar Parijs zat en ervan genoot om

vanuit die cocon naar buiten te staren.'

Wat vindt u de meest romantische plekken in Leuven?

'Het station, waar mensen aankomen en vertrekken. De Vaartbuurt met haar grootstedelijke allure. Het zicht op het dak van het Opek. Maar eigenlijk heb ik minder met plekken dan met de sfeer en de eigenheid van een stad. In Leuven zit veel jong geweld. Ik vind dat uitdagend voor mijn stadssopraanschap.'

Op uw zeventiende trok u weg uit Leuven.

NOÉMIE SCHELLENS: 'MET LEUVEN HEB IK EEN LIEFDE-HAAT-LIEFDEVERHOUDING'

'Dat was een echte drang. Ik studeerde in Brussel en huurde er een geweldig art-decoappartement met mijn vriend, Kobe. Het was ons eerste grote project. We waren dolverliefd en samen veroverden we de stad. We hadden een tweedehands scooter, echt een oude lor, en reden overal naartoe. Toen Mila geboren was, namen we haar gewoon mee in de draagdoek om 's nachts te gaan dansen. Dat zou ik nu nooit meer doen.'

Wat maakt Brussel zo interessant?

'Ik hou van het multiculturele, ook in de muziek. Je kunt op café een klezmeroptreden zien en daarna naar De Munt gaan. Ik heb er ook superwarme momenten meegemaakt. Als

ik 's avonds laat van Brussel-Zuid naar huis moest, speelden twee gasten uit de buurt altijd bodyguard. Ik hou van Brussel vanwege die uitersten. Ik ben ook zo: ofwel ben ik heel triestig, ofwel superblij. In zingen heb ik dat grenzeloze ook. Of ik geef me helemaal, of het wordt niets.'

Maar nu woont u weer in een dorp.

'Ja, we hebben een oud huis verbouwd in Wijgmaal, vlak bij Leuven. In België ligt alles zo dicht bij elkaar. Ik ontmoette ooit een Amerikaan die het mooi verwoordde: "*Belgium is like a big city with huge gardens in between.*" Ik was bang om naar een dorp te verhuizen, want ik vind het soms heerlijk om anoniem te zijn in

een stad, maar ik heb er nog geen moment spijt van gehad. Zeker voor Mila en Vladimir is het geweldig. We hebben kippen en de kinderen kruipen door een gat in de haag naar de burens, echt Jip en Janneke. Maar ze mogen geen kerktorenmentaliteit krijgen, dus ik neem ze constant mee: op reis, naar het museum, naar concerten.'

Welke kunst verbeeldt mooi de stad?

'Philip-Lorca diCorcia is een fotograaf die haast schilderijen van een stad maakt. Hij durft ook de underground te tonen. Ik houd van die onderkant van de dingen, ook bij mensen. Ik heb maar een paar echt goeie vrienden. We vinden het de moeite om ook elkaars »

FOTO: SPIEGELBEELD VAN P. 24

slechte eigenschappen graag te zien. Dat zijn de mensen die er echt toe doen.'

Wilt u als stadssopraan mensen bij elkaar brengen?

'Ik benoem dat engagement niet zo, maar het is wel waarom ik zing: om mensen te beroeren, om samen iets te creëren en te beleven. Als ik als stadssopraan mensen uit buurthuizen samen kan laten zingen of mensen die normaal niet naar klassieke concerten gaan naar mijn openluchtopera kan laten komen: fantastisch! Bruggen slaan, dat zou ik tof vinden.'

'Ik schrijf nu samen met een com-

ponist en een *beat poet* een lied voor Leuven. Het wordt een liefdeslied, maar dan met weerhaakjes. Leuven is het nest waar ik me geborgen voel en waar ik nog altijd mijn beste vrienden heb, maar het beklemmt me soms ook, ik ken het hier te goed. Toch kon ik er na een tijd naar terugkeren. Daarom kan ik misschien beter spreken van een liefde-haat-liefdeverhouding.'

Hoe ziet uw ideale stad eruit?

'Het is moeilijk om een goede stad te zijn. We verwachten er zo veel van: dat er geschiedenis, rust en harmonie is, maar ook dat ze bruist en vol suspense zit. Ik wil het verleden van een stad

voelen. Onlangs was ik in het begijnhof van Leuven. Dat dat nog zo pittoresk durft te zijn, dacht ik. En dat zo'n gebouw al die tijd is blijven staan voor ons, dat vind ik lief.' (*lacht*)

'De beste steden maken me nederig. Ze maken me ervan bewust dat we allemaal stipjes in een groter geheel zijn en dat er elk moment iets kan voorvallen waardoor je in de goot terecht komt. Als dat gevoel ontbreekt en je denkt alles onder controle te hebben, dan wordt het gevaarlijk. Ik word er ook onrustig van. Er moet iets gebeuren. Ik moet elke dag het gevoel hebben dat ik keihard leef.'

NOÉMIE SCHELLENS (33) IS PAS BENOEMD ALS STADSSOPRAAN VAN LEUVEN, NOG TOT FEBRUARI 2014. ZE TOERT NU MET DE KINDEROPERA 'DETSKAYA/ALLER-RETOUR', WWW.NOEMIESCHELLENS.COM